

РЕШЕНИЕ

№ 4463

гр. София, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3599** по описа за **2023** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на от „Старт 3-2017“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Д. А. Д., срещу РЕШЕНИЕ от 27.02.2023г. постановено по нахд № 1439/2023г., НО 11 състав на Софийски районен съд, с което е изменено Наказателно постановление (НП) № 22-2200489/03.01.2023г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С., с което на дружеството касатор наложената имуществена санкция в размер на 2500лева за нарушение на чл.62, ал.1 вр. с чл.1, ал.2 от Кодекса на труда (КТ), е намалена на 1500лв. (хиляда и петстотин лева).

В касационната жалба се излага становище, че обжалваното решение е неправилно и необосновано. Касаторът прави довода, че районният съд не е взел в предвид факта, че лицето Ж. Г., установена на място не е работила, а е била поканена на обекта да се запознае с естеството на работата и да прецени дали желае да бъде назначена. Визира, че за да бъде назначено едно лице на работа, то следва да изрази писмено съгласие, обективизирано в подписана лично от него писмена молба. С оглед изложеното - се моли да бъде отменено решението на районния съд и измененото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът - Директорът на дирекция „Инспекция по труда” - С., чрез юрк. Д. -оспорва касационната жалба и поддържа становище за неоснователност на касационната жалба, като моли решението на въззивната инстанция да бъде оставено в сила. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана, а оспореното съдебно решение е правилно и законосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, Деветнадесети касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, в преклузивния 14-дневен срок по чл.211, ал.1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

От фактическа страна СРС е приел, че при извършена проверка от служители на ДИТ - С. по спазване на трудовото законодателство на 12.09.2022г., около 11 часа на място в обект на контрол – щанд-парфюмерия в „К.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от С. – 3 -2017“ ЕООД, Ж. Г. е полагала труд, като продавач консултант.

При проверката било установено, че обслужвала клиенти и е издавала фискални бонове. В собственооръчно попълнена и подписана декларация на място, Г. е посочила, че работи без трудов договор, с определено работно време (от 8:30 ч. до 14:30 ч.), с подневно заплащане от 25 лв. на ден и почивни дни, съгласно изготвен график. След извършена служебна проверка, не е било констатирано наличие на трудов договор между дружеството – касатор и Ж. Г.. Такъв не е бил представен и до края на проверката.

Съставен е акт за установяване на административно нарушение № 22-2200489 от 11.10.2022г., въз основа на който е издадено и обжалваното НП № 22-2200489 от 03.01.2023г. с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал.3 от КТ на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 (две хиляди)лева за нарушение на чл.62, ал.1 от КТ.

СРС е приел, че НП и АУАН са издадени от компетентни органи в производство без допуснати процесуални нарушения. От събраните по делото писмени и гласни доказателства безспорно е установено, че на 12.09.2022г. Г. е полагала труд без да е сключила трудов договор в писмена форма с дружеството „Старт 3 2017.“ ЕООД за позицията „продавач-консултант“.

Относно размера на наказанието, СРС с оглед минималния и максималния размер от 1500 лв. до 15000 лв. по чл. 415, ал. 1 от КТ - е приел за справедлива санкция същата в минимален размер от 1500 лв., като е намалил определеният размер в НП до минимално установения от законодателя праг.

Касационната инстанция намира за правилни изводите на СРС за това, че са спазени разпоредбите на чл.43 и сл. от ЗАНН при издаване на АУАН, както и на чл.57 от ЗАНН при издаване на наказателното постановление. Съставен е акт за установяване

на административно нарушение, съдържащ реквизитите по чл.42 от ЗАНН, който е надлежно подписан и връчен. Издаденото наказателно постановление отговаря на изискванията на чл.57 от ЗАНН. Правото на защита на санкционираното дружество не е нарушено от обстоятелството, че възраженията му не са взети предвид като не са уважени.

Противно на оплакванията в касационната жалба, настоящата инстанция намира, че въззивният съд е изпълнил задължението си за изясняване на фактичката обстановка по делото, относно спорните факти по делото, извършил е проверка на фактичката обстановка, посочена от административно наказващият орган в обжалваното НП, извършил е преценка на доказателствата по делото и възраженията на наказаното лице, като се е произнесъл и относно това дали е нарушение, извършено ли е от наказаното лице и приложена ли е правилно санкционната норма за вмененото нарушение.

Касационната инстанция споделя изводите на СРС, че дружеството-жалбоподател е нарушило разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ. Нормата е императивна и не предвижда друга форма за сключване на трудов договор освен писмен такъв. Това е така видно от чл. 62, ал. 1 от КТ регламентиращ, че трудовият договор се сключва в писмена форма. В настоящия случай при извършената проверка Г. е наета от касатора, предоставяйки работна сила на длъжността „продавач консултант”. Последната собственооръчно е попълнила и подписала декларация, в която е посочила, че извършва трудова дейност в горепосочения обект, на длъжност „продавач консултант“ с работно време от 08;30 часа до 14;30 часа, без сключен договор, с дневно заплащане от 25 лева и почивни дни „по график“. В случая са налице данни за постигнато съгласие между работодателя и работника по всички съществени елементи по чл.66, ал.1 КТ - мястото на работа; длъжността и характера на работата; продължителност на работния ден, почивки, почивни дни и т.н.; но липсват данни това съгласие да е оформено писмено като трудов договор. Въз основа на изложеното - правилно актосъставителят, административно-наказващият орган и районният съд са приели, че установеното нарушение е такова по чл.62, ал.1 КТ, тъй като към момента на извършване на проверката за Г. са били налице всички елементи на трудовото правоотношение. С оглед изложеното се приема, че нарушението е безспорно установено от обективна страна и възраженията на жалбоподателя в тази насока са изцяло неоснователни, че лицето не е осъществявало трудова дейност, а се е запознавало с естеството на работа. Следва да се има предвид, че в описанието на деянието е посочено, че лицето е обслужвало клиенти и е издавало касови бележки, като не е установено друго лице, представляващо работодателя да е било в обекта.

На следвало място, касационният съд споделя изводите на СРС за липса на маловажност на нарушението. Нормата на чл. 415в от КТ е специална като дерогира приложението на чл.28 от ЗАНН и регламентира изрично въпроса за отговорността за маловажно нарушение в трудовото законодателство. Чл. 415в, ал.2 от КТ въвежда забраната на нарушенията на чл.61, ал.1, чл.62, ал.1 и 3 и чл.63, ал.1 и 2 от КТ да се приемат за маловажни. Следователно -специалният закон изключва приложението на общия (чл. 28 от ЗАНН), поради което за конкретното нарушение по чл.62, ал.1 от КТ дружеството не следва да бъде освободено от отговорност.

Следва да бъде отбелязано, че санкцията е определена в размер на най-ниското предвидено в нормата на чл. 414, ал. 3 наказание. Поради това настоящият състав намира, че не е нарушен чл. 12 от ЗАНН при индивидуализацията на наказанието.

С оглед изложеното - касационната инстанция намира обжалваното съдебно решение за правилно, поради което следва да бъде оставено в сила, доколкото не се установяват релевантите с касационната жалба основания за отмяната му.

При този изход на спора съдът дължи произнасяне по своевременно заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника, като намира същата за основателна. Предвид фактическата и правна сложност на делото нейния размер следва да бъде определен с оглед минимума от 80 лв. по чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 27.02.2023г. постановено по анд № 1439/2023г., НО 11 състав на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА „Старт 3-2017.“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], ул. Манастирска“, представлявано от управителя Д. Д. ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Дирекция „Инспекция по труда“ сумата от 80 лева (осемдесет лева), за юрисконсултско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство пред настоящата съдебна инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател:

Членове: 1.

2.